

RADNÓTHY SZABOLCS

A hullámlovas

2015.

PROLÓGUS

– Rájöttem, hogy az élet tenger.

– Hogy érted?

– Egyszerre csendes és hangos. Viharos és morajló. Amikor a horizonton a végét keresed, rájössz, hogy se eleje, se vége. Néhol olyan mély, hogy megszédülsz, amikor belenézel, néhol meg olyan sekély, mintha csak egy pancsolásra kitalált, meleg vizű pocsolya lenne. Leülsz mellé, a tekinteteddel átöleled, de neki tökéletesen mindegy. Nem a barátod, de nem is az ellenséged. Olyan, mint egy örökmozgó: sosem áll meg. Mindig akad valami dolga, de hogy honnan jön és hová megy? Nem tudja senki.

– Nagyon költői. – ciccegett.

– Mindig is érdekelt, hogy miért vonzza az embereket a tenger. Valahányszor kísétálok a partra, mindig akadnak olyanok, akik csak ülnek a homokban és nézik. Fülelnek, mintha mondana nekik valamit. Egyszer én is feltettem neki a kérdéseimet, még jóval az eset előtt. Rengeteg kérdést.

– És? Válaszolt?

Szembefordultam vele, és nagy komolyan mondtam:

– Igen. Kis késéssel. Sőt találkoztam valakivel, aki ha nem lett volna, most nem ülök itt veled. Kíváncsi vagy a történetre?

– Rettentően! – válaszolta felcsillanó szemmel.

Február elején csillogott a szemem. Egy városban sétáltam, hogy melyikben, mindegy, manapság úgyis egyre megy. Itt is volt Starbucks, wifi, Ikea, hat sávot átívelő óriási zebra, de engem február elején az hozott lázba, hogy rendszeresen koptattam egy sima felületen az ujjbegyemet. Mióta vágytam egy okos telefonra, és tessék, két év hűséggel ingyen adtak egyet. A szürke utcákat járva a világ tágasra nyitotta kapuit, én pedig a full HD kijelzőtől elalélva az orromig merültem az új telefonomon szöszmötölésben.

Rendszerint egy árnyékos, barátságtalan albérletbe tértem haza, amelyet egy édesanyám által hozott növényel osztottam meg. A növény nem szeretette túlzottan a helyét, mert az ablakomat csak két órán át tisztelte meg a Nap. Hétről hétre nyomon követhető volt, hogy veszíti el az életkedvét. Dús lombozata gyérbbé vált, pozsgás levelei aszalódtak, smaragdzöldből sárgára színeződött. Az árnyék elszívta belőle az erőt. Tehetetlenül néztem, ahogy vegetált, egyre nagyobbakat lépve a megsemmisülés felé. Elszomorító látvány volt. Ekkora hatása van a Napnak? Vagy inkább a Nap hiányának? Olvastam, hogy ha nem éri bőrünket adott mennyiségű napfény, akkor nagyobb eséllyel alakul ki skizofrénia vagy depresszió, az angolokórról nem is be-

szélve. Eszembe jutott egy barátom élménybeszámolója, amiben ledér spanyol lányokról mesélt, akik barnára sült domborulataikat nem szégyellve, állítólag meztelenül rohangálnak a homokos tengerparton.

– Igen. El kell költöznöm innen – gondoltam. – Al-bérletet kell váltanom.

Több fényre, több színre vágytam. Egy olyan utcára, ahol fák nőnek ki a földből. Amikor csatornáztak és beazonosítottam az építésvezetőt, megkérdeztem tőle, miért nem lehet ide fákat ültetni? Azt mondta, mert az egész utca be van hálózva távhővezetékekkel. Bólogat-tam. Igen, akkor érthető. Igyekeztem belenyugodni, hogy a melegért cserébe fák helyett az aszfalton szétkent kutyaszarat kell nézmem.

Vidéken nincs szükség emberekre. Legalábbis a többségükre. Egy traktor ellátja száz ember munkáját, én pedig olyan településről jövök, ahol nem egy, hanem sok traktor van, de egyik sem az enyém. Így avanzsálódtam vidéki gyerekből városi irodistává. A dolgom az volt, hogy napi nyolc órában szuggeráljam a monitort. Nem szükséges tudnod a cég nevét, helyét, sem azt, hogy milyen tevékenységet folytat, mert ez az egyetlen szó: irodista, mindent elmond arról, amit csináltam. Egy nagyon korszerű, fehér színű számítógépen dolgoztam, ami gyakorlatilag a monitorból állt, és a barátaim szó szerint megvesztek érte. Én utáltam. Uralta az asztalom, égette a szememet, és merevített rakott a nyakam köré. Soha nem engedte, hogy másfele nézzek. Minden-nap nyolc kemény munkaórára odaszögezett a székem-